

Георги Николов

Шегичката

В командната зала на обсерваторията Маунтайн Грийн цареше страхотен безпорядък. Професорът по астрономия Джей Джей Кей се тръшна изтощен на въртящия се стол и поемайки въздух отново опита да се освободи от увилата се около него принтерна хартия. Километричния целулозен продукт най сетне поддаде и учения с огромно облекчение го отстрани от себе си. В пристъп на ярост започна да го тъпче с крака скачайки върху него, докато освини максимално интериора. Сега вече залата, освен на всичко друго заприлича на бунице за хартиени отпадъци на върха на което стоеше изпотен но щастлив уважавания професор. Джей Джей Кей стана и залитайки от умора, реши да хвърли последен поглед на компютъра за обработка на данните постъпващи от радио телескопа. Проклетата машина съвсем се беше побъркала и непрекъснато опитваше да покаже на мониторите, че Проксима от Кентавър се е изместила с 45 светлинни години от обичайното си място, а мъглявината Андромеда изобщо беше изчезнала безследно.

– По дяволите, това на нищо не прилича! – изруга професора и погледна дигиталния хронометър на китката си. Минаваше 22:30, а техниците като че ли нямаха и намерение да дойдат и оправят разпадащата се апаратура. Сътрудниците от предишната смяна си бяха отишли още преди час и половина, а Джей Джей Кей продължаваше да се мотае из командната зала и не преставаше да мърмори по адрес на некадърните си колеги. Въпреки, че обожаваше своята работа през този ден той се беше изнервил до крайност а и се владееше трудно напоследък. Професорът тъкмо се чудеше какъв повод да си намери за да се самонавие и прибере в къщи, когато изведнъж се сети че на сутринта ще се проведе изпитателния полет на новата совалка в космоса. Тя беше снабдена с 6 пъти по-мощни двигатели от старите и специалистите от съседния на обсерваторията ракетен комплекс залагаха големи надежди на нея. Джей Джей Кей вече си тръгваше, когато реши по навик да се осведоми за слънчевата активност. Почти машинално включи соларния спектроскоп и зачака монитора да загрее. На екрана се появиха силно увеличена, адски нажежената газова обвивка на звездата – фотосферата и величествената слънчева корона. Гледайки пред себе си десетина секунди, професорът изведнъж забеляза как светилото започна застрашително да увеличава обема си, а огнените езици на протуберансите да стават все по-големи. В първия момент той си помисли, че това пак са номера на раздрънканата апаратура или някоя от плоските шегички на неговите асистенти, които вероятно бяха заредили касета с видеозапис, но след внимателния оглед на периферните уреди разбра, че това е голата истина.

Екрана показваше, че температурата на повърхността на слънцето беше вече няколко милиарда градуса по Целзий и Джей Джей Кей усети, как целият му скалп се смъкна с няколко сантиметра назад към темето, сигурен признак на прогресивно умопобъркване.

– Какво, по дяволите става! – изкрещя неистово той и почти моментално предположи. – Нима доброто старо Слънце избухва в свръхнова!

Да! Беше логичния отговор и професора трескаво започна да трака с пръсти по клавиатурата на компютъра, за да изчисли нещо. „Земята има още около 36 часа живот“ – привърши той. „Бих могъл веднага да активирам алармата за бедствия. Но какво ще постигна с това? Само ще направя последните часове от живота на човечеството още по-кошмарни. А така до самия край никой няма да има време да разбере, какво става. Цялата планета Земя ще се изпари за секунди и ще се превърне в нажежени газове. Аз трябва да играя ролята на великият мъченик и героично ще страдам заради всички. И ако не умра преждевременно от ужас ще чакам фаталния край“.

– Господи, колко нелепо! Няма никакво спасение – проплака Джей Джей Кей и се опита да си спомни дали беше изключил котлона на готварската печка у дома. Изведнъж светкавица мина през мозъка му:

– Совалката! Това е спасението – извика той и изхвърча като скиор на 90 метрова шанца от обсерваторията.

* * *

След като остави почти една трета от покритието на гумите си върху асфалта и едва не загуби от форсиране ауспуха на спортната си кола по пътя, Джей Джей Кей се отправи с максимално ускорение към близкия ракетодрум. На пропуска показа служебната си карта и успя да ги забаламоса, че има работа върху довършителните операции по старта. Скривайки се от погледа на досадниците, като професионален нинджа той се промъкна покрай въоръжената охрана и успя да проникне в хангара. Въпреки, че нямаше време за губене и всяка секунда беше скъпа, професорът не можа да се сдържи и с възхищение разгледа стреловидното тяло на трикрилата совалка, но веднага след това се сепна и пристъпи към действие. Прескачайки през цели стъпала с три скока той се изкачи и отваряйки внимателно вратата потъна във вътрешността на кораба. Джей Джей Кей изненадано се заозърта, но докдето му стигаше погледа се виждаше че навсякъде беше отвратително тясно. Въпреки, че отвън совалката изглеждаше доста внушителна, като всеки прототип вътрешността и беше претъпкана с електроника и отделни блокове и

модули, които я изграждаха та едва имаше място за пилота и малко провизии. При вида на тази гледка на професора му олекна на съвестта, тъй като дори да искаше не можеше да вземе на борда някой друг със себе си. Без да губи повече време той натика в совалката колкото можа провизии и резервоари с въздух и след, като с големи усилия успя да се намъкне в скафандъра се разположи полулегал върху пилотското кресло. Джей Джей Кей включи бордното захранване и провери дали всичко е заредено до крайност. След това въведе в компютъра курс за напускане на Слънчевата система, закопча коланите около себе си и насочи дистанционното за отваряне на хангара с думите:

– Дано да имам късмет!

До ушите на патрула достигна ужасен шум от скърцащи врати и всички видяха как хангара се отвори и от него бавно излезе, като висеше на 3 метра от земята лъскавото тяло на совалката. Постепенно тя започна да се издига вертикално, като сключваше все по голям ъгъл с хоризонта. В един миг страшен грохот заглуши всичко наоколо, а светлината от мощните виолетово-жълти реактивни струи освети целия ракетодрум, заедно с щъкащите от всякъде десантчици. Със страховтна скорост кораба се превърна в светеща точица от небето, докато съвсем изчезна. Джей Джей Кей почувства страховтна тежест върху себе си, сякаш някой беше поставил отгоре му най малко четири трикрилни гардероба, при това пълни с олово. В следващата минута вече беше в космоса и натоварването намалю, но му се бе събрало много и преди да изпадне в безсъзнание успя да изпрати насочено в страни от Земята радиосообщение – „Помощ! Звездата от нашата система избухна в свръхнова. Аз съм единствения оцелял от планетата Земя!“

* * *

От начало, след като се свести професор Джей Джей Кей си помисли че сънува, но след това се отказа от предположението и реши че е умрял. В един момент обаче се улови, че мисли а според старото правило „Мисля следователно съществувам“ вече бе напълно в реда на нещата да е все още ужасно жив. След като си спомни защо и как се беше озовал в тази совалка и за данданията предизвикана от него на ракетодрума, Джей Джей Кей направи опит да стане и моментално му се зави свят, почувства се абсолютно слаб и се принуди отново да заеме полу хоризонтално положение.

– Да го вземат мътните! Май доста време съм бил в несвят! – успя да изрече той и погледна към бордния хронометър. Направо остана

същисан, защото разбра че в това положение е бил точно 91 часа и 36 минути, което правеше малко по-малко от 4 земни денонощия. Чудейки се още около половин час, че все пак е успял да оцелее професорът изведнъж почувства как трябва да изпълни празното пространство в стомаха си колкото може по-скоро. Внимателно без резки движения той се добра до провизиите и набързо изтиска две тубички с жълтеникаво-бяла паста в устата си. Правейки страхотни гримаси Джей Джей Кей прокле хората, които бяха измислили тоя ужасен бълвоч като им пожела да си направят екскурзия с еднопосочен билет до пъкyla и мислено отправи съболезнования до себе си и всички бивши астронавти, които бяха принудени да изтратят тази синтетична гадост. Пи една вода и чакайки поне малко да му се възвърнат силите потъна в мисли:

„Защо ми трябваше да изчезвам в космоса? Да бях си останал на Земята за да умра с всички останали. На какво се надявам?“ Новото гориво карбутал проектирано специално за свръхмощните двигатели на кораба би му стигнало за една година ако го използваше икономично, а той още не знаеше къде иска да отиде. За също толкова време синтетичното вещество аркуитар щеше да произвежда кислород. Вътрешните енергийни нужди на совалката се задоволяваха от изотопен генератор и за да облекчи натоварването му Джей Джей Кей опъна всички възможни панели със слънчеви колектори, така че апаратът заприлича отвън на морски таралеж. Това естествено не намали скоростта на кораба, защото на кого му пука за аеродинамиката в Космоса след като там няма триене. Така всичко в крайна сметка беше О Кей с изключение на провизиите, които нямаше да стигнат дори за половин година. Професорът се замисли върху бъдещата алтернатива да открие планета с храна и вода или да започне да практикува металоядство, което като оставим настрана че беше нискокалорично и вредно за зъбите и совалката, можеше да му докара силни стомашни разстройства. Сети се и за фотосинтезата, но навреме осъзна разликата между себе си и растенията и това го съкруши окончателно. Разбира се можеше да се надява, че извънземни ще засекат неговото съобщение и ще му се притекат на помощ, но нищо не му даваше гаранции, че ако изобщо съществуваша и успееша да разчетат сигналите вселенските говеда ще доприпят да спасяват един абориген землянин. Неочаквано Джей Джей Кей се досети, че не знае къде се намира в момента и включи навигационния компютър. Информацията показваше, че съвсем наскоро беше подминал Юпитер. И наистина след, като погледна през илюминатора видя да се приближава към планета с изящни пръстени – Сатурн. Макар, че беше астроном никога не беше гледал

звездите направо от космоса и това му достави огромно удоволствие. Със свито сърце насочи бордния електронен телескоп в посока към Земята и видя ужасяваща картина. Планетата представляваше едно голямо кълбо от нажежени газове, а слънчевата обвивка се беше раздула чак до Марс, ставайки почти абсолютно прозрачна. От жълтото джудже, което земляните наричаха Слънце беше останала една малка звездичка която макар и да изглеждаше миниатюрна беше още по-гореща от преди. Джей Джей Кей се почувства ужасяващо нищожен и съвестта отново започна да го гризе, но бързо осъзна че няма никого когото да го е грижа за това освен него и престана да си мисли за глупости. След това отиде, отново се излегна в креслото и удивлявайки се на голямата скорост на совалката реши да поспи. Изведнъж кораба се разтърси в страхотни вибрации. Компютрите и бордовите уреди се защураха, като побъркани а пиезоговорителите на алармената сигнализация за максимално приближен обект щяха да се разпаднат от дрънчене. Джей Джей Кей скочи на крака и след, като близо минута се опитваше да разбере какво искаха да му покажат тези купчини ламарини и цветни дисплеи, изрита най-близкия информационен пулт и просъска:

– Какви са тия глупости, по дяволите!

След това се изплю с отвращение на пода, сети се да погледне през илюминатора и моментално застина. Точно над совалката огромен космически лайнер я привличаше и със свръхпрецизна точност я прибра в себе си. Професорът чу странен звук зад гърба си и обръщайки се видя как пред очите му се материализира някакво същество. Е сега ако си мислите, че ще взема да ви го описвам много се лъжете и то не, защото ми е писнало от това, ами защото това нещо едва ли можеше да се опише. Със сигурност само мога да кажа, че беше високо около 2 метра, носеше блестящ шлем и като че ли беше изградено цялото от пипала. След като преодоля първоначалния си ужас и видя, че пришълецът не държи нищо което да напомня за оръжие Джей Джей Кей се насили да се усмихне.

– Здравей землянино! Ние идваме с мир! – изписука онзи.

– Господи! Чул си молбите ми! – възкликна професора и от радост му идеше да направи двойно задно салтомортале с винт, но навреме прецени че тавана не е достатъчно висок и се отказа.

– Ние засякохме и разшифровахме твоето съобщение и веднага тръгнахме насам за да ти помогнем – продължи да писука транслятора под шлема на пришълеца.

– Сладури! – засия Джей Джей Кей и се замисли не го ли поднася

този.

– Но аз землянино първо искам да поднеса извиненията си от името на своята раса.

– За какво става дума? – учуди се професора.

– Аз съм старши промдругал Хрумврулото и заедно с останалите си другари бяхме тръгнали да прекараме уикенда в съседната галактика. И тъй, като този ден се честваше в Албрагианския календар за ден на шегата един от най-големите веселяци на кораба – Младши тримбрамджугал Квото ни подготви изненадващ майтап. Включвайки хипер силовите полета на нашия звездолет той направи така, че ние се забихме със страхотна скорост в центъра на вашето жълто джудже, което разбира се избухна а ние си продължихме. Поради недоглеждане и изпитото в големи количества виолетово трилино бяхме пропуснали да проверим за наличие на живот във вашата система. Моля още веднъж да бъдем извинени – завърши извънземния и направи нещо като поклон.

Долната челюст на Джей Джей Кей увисна така сякаш беше готов да глътне Бруклинския мост за предястие, при това без тревоги за възникване на стомашни киселини, колики и газове.

– Леле! – простена той и фиксирайки за последен път уважаемият Хрум-незнамкойси изпълни страхотен скок заради, който моментално биха се самоубили Тарзан и Нютон поради невероятното преодоляване на изкуствената гравитация на кораба – противно на известния закон. Пресечната точка на балистичната крива на полета съвпаднаше с тази от равнината върху, която лежеше гостът и следователно Джей Джей Кей според правилата на елементарната тригонометрия се стовари точно върху извънземния и с върховен ентузиазъм се зае да го души, като го стискаше с все сила там където си мислеше, че се намира гушата му.

– О! – възкликна промдругала – Значи приемаш извинението и ме поздравяваш като истински приятел – след това отвърна на поздрава, като уви пипалото си около професора и на свой ред започна да го души.

– Гуаргхххххххххх... грхххххххх – каза Джей Джей Кей и усети, че тук нещо не е наред.

Откопчвайки се от желязната хватка на извънземния тиквеник той се сети да попита с хрипящ глас:

– Щом, като това... е приятелски... поздрав... тогава каква е най-голямата ви обίδα?

– Да хванеш някого за пипалата и да го раздрусаш – отвърна му пришепълецът – Защо?

Чувствайки се, като последния идиот Джей Джей Кей хвана онзи за

пипалата и започна да го друса колкото може.

– А! Но защо така? – обиди се той.

– Защото тъпоглав октоподобнообразен техноимбецил такъв унищожихте от дивотия хубавата ми планета. Затова!

Ненадейно от къде се появиха още двама пришълци и заедно с промдругала помъкнаха професора към лайнера си без да продумат ни то думичка.

– Изроди! Пияни мутри такива! Ще ви науча аз вас! Пуснете ме! – крещеше, като заклано прасе землянина.

Троицата го внесе в звездолета и без да го питат му придадоха начална скорост към някаква огромна стъклена и цилиндрична капсула. Джей Джей Кей се приготви да получи най-голямата цицина в живота си, но мина като през вода и се озова отвътре. Започна да блъска, като обезумял по стъклото но само си насини кокалчетата, после блесна светкавица и последното нещо, което си спомни преди да изпадне в безсъзнание бе, че започна да пропада надолу сякаш в пропаст...

* * *

Професорът по астрономия Джей Джей Кей погледна дигиталния хронометър на китката си и изруга:

– По дяволите, това на нищо не прилича!

Минаваше 22:30, а техниците като че ли нямаха и намерение да дойдат и оправят разпадащата се апаратура. Сътрудниците от предишната смяна си бяха отишли още преди час и половина, а Джей Джей Кей продължаваше да се мотае из командната зала и не преставаше да мърмори по адрес на некадърните си колеги. Той изведнъж спря и се хвана за челото. Главата някак странно като, че ли без никаква причина го болеше и му се виеше свят.

– Трябва вече да тръгвам! – промърмори той – А и утре ще изпробват новата совалка.

На излизане по навик провери слънчевата активност и тъй, като всичко беше наред напусна обсерваторията и влезе в колата си. Взе вестника от съседната седалка и се зачете в програмата на телевизията. Тази вечер сяха да дават любимата му фантастична поредица. Серията се наричаше „Шегичката“ и в резюмето се казваше, че извънземни се сблъскват със Слънцето и то избухва най-неочаквано за земляните, като унищожават тотално Земята.

– Гледай ти какви ги измислят! Сигурно ще бъде доста интересно – възкликна Джей Джей Кей и даде пълна газ за да не закъснее.

КРАЙ

© Георги Николов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/298>]